

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Consensus Veteris Et Moderni Papatus

**Reck, Johann von der
Monasterii Westphaliæ, 1722**

§. 8tavus. Motivum octavum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68472)

§. 8tāvus.*Motivum octavum.*

Quia Lutherus, Calvinus, & alii Doctrinæ Acatholicæ Principes ostendere non possunt, se mediatè vel immediatè à Deo vocatos esse ad reformandam Ecclesiam, novamque doctrinam Fidei inducendam; quæ antiquissimæ Catholicorum Doctrinæ contraria sit, & velut è diametro opposita.

TAnti cujusvis interest, eos, qui se Ecclesiæ Ministros ferunt, legitimè à Deo missos & vocatos esse, ut omnium nostrum salus non minimâ sui parte ab illius vocationis aut missionis sinceritate pendeat. Hâc enim deficiente, quis legitimum Verbi Divini præconem agere? quis peccatorem à suarum iniquitatum vinculis liberare? quis Divinissimum Eucharistiæ Sacramentum conficere, & alia sacri Ministerii munia justè valentèrque obire potest? Non adducam

hunc in finem illud Pauli ad Rom. 10. quomodo credent ei, quem non audièrunt? quomodo autem audient sine prædicante? quomodo verò prædicabunt, nisi mittantur? Non commemorabo illud Ezechielis 13. v. 3. & 6. *Vae Prophetis insipientibus, qui sequuntur Spiritum suum, & nihil vident! vident vana & divinant mendacium, dicentes: ait Dominus, cum Dominus NB non miserit eos.* Non appellabo ad oracula & Prophe-
 tias Jeremiæ, apud quem Deus ipse ita loquitur c. 23. v. 21. *non mittebam Prophetas (illos) & ipsi currebant: non loquebar ad eos, & ipsi prophetabant. Si stetissent in consilio meo, & nota fecissent verba mea populo meo, avertissem utique eos à via sua mala.* Hæc inquam & alia plura quibus asserti superioris veritas confirmari posset, lubens prætermitto: Id unum hoc loco mihi satis est, etiam Novatores ipsos, & prima ipsorum capita ea in re nobiscum consentire

sentire

sentire, neque sincerum aliquem Ecclesiae Ministrum dicere, nisi qui legitime à Deo mittitur, & vocatur tanquam Aaron. Ecce ! ipsius Calvini verba lib. 4. instit. c. 3. § 10. ne, inquit, homines inquieti ac turbulenti (quod aliàs futurum erat) temerè se ad docendum vel regendum ingererent, nominatim cautum est, ne quis NB sine vocatione publicum in Ecclesia munus sibi sumat. Ergo ut quis censeatur verus Ecclesiae Minister, primò NB ritè vocatus sit oportet ; deinde ut sua vocationi respondeat, id est, injunctas sibi partes suscipiat, & exequatur. Hoc apud Paulum animadvertere sæpius licet : qui ubi suum Apostolatam vult approbare, cum sua in munere obeundo fidelitate vocationem semper ferè allegat. Nec minùs clara & aperta est hac in re Martini Lutheri sententia tom. 7. latino Wittenb. fol 458. ubi adducens illud Jeremiae 29no, pro eo, quòd prophetauit vobis Semeias, & ego non misi

misi eum, & fecit vos confidere in mendacio &c. ita subjungit: hic audis, eum, qui non est missus, non habere verbum Dei, suaque doctrinam facere, ut homines confidant in mendaciis. Et iterum Tom. 3. parte 2. fol. 139. pag. 1. & 2da ad psal. 82. Parochi, inquit, & Magistratus omnes diligenter attendere debent, subditosque suos commonere, ut concionatores, qui se ipsos intrudunt, tanquam nebulones & certos diaboli nuntios devitent, nisi fide dignum testimonium NB suae à Deo vocationis attulerint: Alioquin eos non audient, nec admittent, etiamsi purum putum Evangelium praedicare velint; imò etiamsi Angeli aut meri Gabrieles è Caelis fuerint. Nihil enim recipit Deus, quod fit ex propria electione; sed omnia ex mandato & vocatione fieri vult. ---- Ergo qui praedicare & docere voluerit, demonstret se vocatum: si noluerit, tradat Magistratus hujusmodi nebulones licitori.

Deum

Deum immortalem ! si hæc ita sint, ut isti Novatores unanimi voce nobiscum clamitant, quomodo A catholicorum aliquis sufficienter poterit securus esse, vel de doctrina sibi à Luthero Calvinoque tradita, vel de rectitudine ac sinceritate suæ fidei, vel de vera Sacramentorum perceptione, vel de adepta scelerum suorum venia ac remissione?

Intelleximus ex utriusque Novatoris testimonio: *eum, qui non est missus, non habere verbum Dei; neque verum Ecclesie Ministrum censeri posse.* Quidsi igitur & ipsi vocationem suam, quâ se ad Ecclesie Catholicæ reformationem à Deo missos esse gloriati sunt, nullo verisimili argumento unquam ostendisse visi fuerint? imò quid si è contrario demonstrarem ego, ambos ipsos non nisi temerario saltu profuississe ad effutienda illa dogmata, antiquæ Ecclesie sensui planè contraria? Nonne evincerem penitus, eos non docuisse verbum Dei, sed sui tantum figmen-

figmenta cerebri? nec venisse, ut Ecclesiam reformarent; sed ut eam deformarent, hominésque miseros hæreticâ falsitate suâ velut exitiali unco in infernum traherent? Ita est, Christiana anima! ita est. *Quomodo enim prædicabunt æternæ veritatis eloquia, nisi mittantur ab eo, qui est æterna veritas? quomodo non viderunt vana, & divinârunt mendacium, dicentes, ait Dominus; si Dominus non miserit eos?*

Duplex vocandi modus adhiberi à Deo solet, cùm aliquem segregare vult in ministerium salutis, & opus doctrinæ Evangelicæ: unus est extraordinarius, quo Deus aliquando vocat immediatè per se ipsum; alter verò ordinarius, quo tantùm vocat mediatè per alios homines à se missos & Vicarios suû. Priore modo vocati sunt Prophetæ veteres, & Apostoli in lege nova. *Isaiæ 6. v. 8. Audivi vocem Domini dicentis, quem mittam? & dixi, ecce ego, mitte me: & dixit, vade, & di-*

& di-

& dices populo huic &c. Item Matthæi 10. v. 5. & 16. Hos duodecim misit Jesus dicens, in viam gentium ne abiëritis, & in civitates Samaritanorum ne intraveritis. - - - Ecce! ego mitto vos &c.

Posteriore modo vocati missique sunt plerique alii, qui ab Apostolis & legitimis Ecclesiæ Antistitibus ordinati, in eorum labores & Evangelicæ prædicationis officium successère, juxta illud Pauli ad Titum 1. v. 5. *Reliquite Cretæ, ut ea, quæ desunt, corrigas, & NB constituas per Civitates Presbyteros, sicut & ego disposui tibi.* Et Actorum 14. v. 20. & 22. *Cùmque evangelizassent [Paulus & Barnabas] civitati illi, & docuissent multos, reversi sunt Lystram & Iconium & Antiochiam, confirmantes animas discipulorum; & cùm NB constituissent illis per singulas Ecclesias Presbyteros, commendaverunt eos Domino.* Ecce! hi duo modi, queis Deus utitur hâc in re. *Accedat nunc Acatolicus,*

CUS,

cus, & nobis explicet, utronam modo Lutherus Calvinusve ad evertenda Religionis Catholicæ dogmata à Deo missus vocatusque fuerit ?

Extraordinariam & immediatam vocationem nemo hìc, ut opinor, asferet. Quis enim audivit uspiam, hominem aliquem sub obtentu missionis extraordinariæ, ad Ecclesiæ totius reformationem profilire, imò & nova maximèque peregrina dogmata contra præcedentium sæculorum fidem promulgare ausum esse, nisi per miracula signaque supernaturalia extraordinariam hanc vocationem suam orbi universo manifestam fecerit ? Moysen hìc observate ductorem doctoremque populi Hebraici ! Cùm à Deo juberetur ire ad educendos ex Ægypto filios Israel, & excutiendam, sub qua gemebant, servitutem Pharaonicam ; tantane statim audaciæ fuit, ut hoc opus conaretur ac vellet aggredi, priusquam universum populum de singulari missione

sione sua per frequentata miracula certiozem redderet ? Minimè gentium. Nam ut inquit sacer Textus Exodi 4. *respondens Deo Moyses ait : non credent mihi , neque audient vocem meam ; sed dicent , non apparuit tibi Dominus.* Ut ergo Deus extraordinariæ ipsius vocationi testimonium necessarium daret publicè ; virgam , quam tenebat Moyses , iussit ocyùs in terram projici. Quo peractò cùm illa protinus in colubrum versa , iterùmque apprehensâ illius caudâ in virgam reversa esset ; potestatem ei contulit miracula perpetrandi coram filiis Israel , addiditque idcirco hoc à se fieri , *ut credant , quòd apparuerit tibi Dominus Deus Patrum suorum , Deus Abraham , Deus Isaac , & Deus Jacob.* Simili modo virtus illa thaumaturga non solum in lege veteri concessa est Eliæ & Elisæo , sed etiam in lege nova sanctis Apostolis omnibus : quorum nemo extraordinariæ vocationis doctrinæque

L

næque

næque suæ fidem apud Judæos Ethnicósve invenire se posse credidit, nisi prodigia de cælo consecuta prædicationi suæ sigillum veritatis apprimerent.

Jam verò quæ miracula virtutésque portentosæ Lutheri Calvinique prædicationem comitata sunt, cum adversùs Romanam Ecclesiam novitatum suarum vexilla in altum tollerent? Quid in terra, quid in mari, quid in aère & elementis omnibus effecere, quod supra naturam & vires illius fuerit? Ubi, quo in loco, & quibus inspectantibus, vel equum claudum, vel suem cœcam, ne dicam infirmum hominem, sanitati pristinæ restituisse visi sunt. Certè cum nihil horum ostendere unquam valeant aut velint adversarii, quid aliud concludi à nobis poterit, quàm quòd gemini isti novaturientis Ecclesiæ Principes immediatæ & extraordinariæ vocationis expertes fuerint? Fatetur hoc, palamq; fassus est Lutherus ipse in Epistola

stola

stolá ad urbem Senatúmque Müllhanum data tom. 2. fol. 11. p. 1. Neque inficiari de semetipso Calvinus poterit, nisi & Arrio & Nestorio & omnibus, quotquot unquam Ecclesiæ Catholicæ turbatores existere, missionem hanc extraordinariam eodem, quo sibi, jure ac titulo attributam velit.

Quid autem porrò loquar de eorum vocatione ordinaria ac mediata? Etiam in ea defendenda explicandáque adeò sese torquent & lacerant adversariorum nostrorum ingenia, ut vel ipsa declarandi impotentia satís indicet vocationem hanc imbecilli penitus ac ruinoso fundamento nixam esse. Multi sunt, qui eam desumere velint ab electione ac nominatione solius populi vel Magistratûs civilis. Sed quis non videt, id esse refugium pauperum, hominúmque ejusmodi, quos inopia consilii ad exotica responsa dejicit? Quâ enim ratione potestas merè civilis & politica extendere sese poterit ad con-

ferendam alicui potestatem purè spiritualem & Ecclesiasticam, qualis est prædicandi, consecrandi, absolvendi? Quomodo hi, qui primi erant in audienda Lutheri Calvinique doctrina, potuerunt iis dare vocationem primam, ac facultatem promulgandi ejusmodi dogmata, de quibus nulla in ipsis cognitio præcucurrerat? Nunquid hoc modo adversarii nostri eos, à quibus Lutherum Calvinumque vocatos volunt, jam antè Lutheranos vel Calvinistas faciunt, quàm eorum doctrinam ac reformationem primis auribus combibissent?

Alii, ne in solos laicos potestatem spiritualem transferant, vocationem hanc deducere volunt non solùm ab electione populi, sed etiam aliorum Ecclesiæ præsidium, qui huic electioni moderandæ præsunt: *habemus ergo, verba sunt Joannis Calvinii l. 4. instit. C. 3. n. 15, esse hanc ex verbo Dei legitimam ministri vocationem, ubi ex populi consensu & approbatione creantur,*

tur, qui visi fuerint idonei: præesse autem electioni debere alios Pastores, ne quid per levitatem, vel per mala studia, vel per tumultum à multitudine peccetur. Verùm & hi, qui ita sentiunt in scyllam incidunt, dum charybdin vitare cogitant. Cùm enim primos illos Ecclesiarum suarum architectos ab aliis Pastoribus & universo populo vocatos asserunt, continuo recurrit quæstio, cujusnam fidei ac Religionis fuerint Pastores illi & ille populus? Si Lutheranae aut Calvinisticae; quomodo poterat aliquis aut Lutheranus aut Calvinista esse, priusquam Lutherus & Calvinus suarum doctrinarum invisa semina in orbem Christianum sparserant? Si autem Catholicae & Romanae, quomodo verisimile est, quòd hi voluerint vocare illos, ut fidem sibi traderent suæ fidei tam contrariam, imò talem, de qua ante Lutherum Calvinumque suspicio nulla sibi mota fuerat? Quidquid hinc effugiorum quæ-

ritur; certum est & ineluctabile, saltem primas amborum prædicationes, quibus populi eligentis animos ad ipsorum vocationem præparari oportebat, absque missione legitima attentatas esse, adeoque in eos cecidisse, quod olim Deus apud Jeremiam conquestus est c. 29. v. 23. *Falsò ipsi prophetabant vobis in nomine meo, & non misi eos, dicit Dominus. . . . Locuti sunt verbum in nomine meo mendaciter, quod non mandavi eis.* Id autem si concesserint adversarii; apertissimè confitentur, primos illos Ecclesiarum suarum fundatores à mendaciis incepisse, & per mendacia vocationem suam ab his, qui electioni præerant, consecutos esse.

Alii denique, ut ex eo labyrintho se evolvant, recurrunt hìc, Molinæo duce, ad eam vocationem, quam per consecrationem Episcopalem Novatores ambo recipere visi sunt in Ecclesia Catholica. Ac tametsi aliàs Ecclesiam hanc ubique traducere soleant,

ant, velut Anti-Christicam, superstiosam, idololatricam, imò & diabolicam; in præsentì tamen controversia eò necessitatis & angustiarum veniunt, ut audenter asserant, etiam ab hujusmodi *synagoga Sathanae* vocacionem veram sincerámque proficisci posse. Verùm, O Superi boni! quis iste furor? quæ hominum ad extrema dejectorum necessitas, ne dicam pervicacia? Si enim ab Ecclesia Catholica originem spiritualis vitæ & Christianitatis suæ derivare debeant; cur ergo tam insanis opprobriis eam ubique lacerant sub e mentito nomine *meretricis Babylonicae*? Tantúsne eis honor est, nativitatem spiritualem ducere, non ab aliquo vulgari scorto, sed ab illa *meretrice magna*, & omnium, ut ipsi vocitant, meretricum corruptissima? Imò si Ecclesia Catholica tantis abominationibus respersa sit, quomodo ab eadem profluere potuit vocatio tam sancta, pura, & impolluta? Quomodo non erravit Ap-

stolus in 2. ad Cor. C. 6. dicens ; *non esse participationem justitiæ cum iniquitate, neque societatem luci ad tenebras, neque conventionem Christi ad Belial?* Quid respondebitur Arrio, Nestorio, Eutycheti, & aliis antiquorum temporum Hæresiarchis, ne & ipsi ad promulgandas novitates suas ab Ecclesia Catholica se vocatos clamitent? Denique, cur non etiam Judæus quilibet, vel gentilis idololatra, vel ipse ex inferno Sathanas utrique Novatori vocationem sanctam & legitimam impertiri potuit? Certè vel disparitas hîc assignanda est, vel concedendum pariter, id omninò potuisse fieri. Hoc autem si audîero, cessabo loqui, & omni admiratione plenus exclamabo cum Ovidio L. I. trist. Eleg. 7.

*Omnia jam fient, fieri quæ posse negabam;
Et nihil est, de quo non sit habenda
fides.*

*Terra feret stellas, Cælum findetur aratro,
Unda dabit flammæ, & dabit ignis
aquas.*

intel-

Intelliget, ut opinor, jam prudens Lector, quorsum hæc omnia tam operosè à me deducta & pertractata sint? Nimirum ut ex iis apertè colligam, A catholicos omnes, quàm diu ab Ecclesia Catholica sejuncti fuerint, semper in præcipitio salutis stare, & nunquam de recta ad Cælum via securos esse. Si enim vocatio Lutheri Calvinique adeò incerta & inficura est, ergo etiam incertum est eos prædicasse verum purumque Dei verbum: *quomodo enim prædicabunt, nisi mittantur?* Ergo etiam incertum est, hodiernã A catholicorũ doctrinam esse veram doctrinã Christi: quia haud aliam doctrinam retinent, quàm quæ illis olim à Luthero Calvinoque instillata fuerat. Ergo etiam incertum est, apud ipsos reperiri legitimos Verbi Divini ministros: si enim Lutheri Calvinique vocatio tam ambigua est; quantò magis eorum, qui ab his vocati, neque in Ecclesia Catholica à legitimis Episcopis consecrati sunt? Ergo etiam incertum est,

prædicantes A catholicos verè à peccatis absolvere, atque in Altari divino verum Sacramentum Corporis & Sanguinis Christi conficere posse: hæc enim non nisi à legitimis Ecclesiæ ministris fieri, certissimum est.

Quid ergo consilii superest miseris A catholicis, ut salutem suam in tuto collocent? hoc unum, ut abjectis Lutheri Calvinique dogmatis ad Ecclesiæ istius gremium se recipiant, de qua S. Augustinus L. de vera religione C. 7. ita scribit: *Cùm ante paucos annos promiserim tibi scribere, carissime mi Romaniane, quid de vera Religione sentirem, tempus nunc esse arbitratus sum. Repudiatis igitur omnibus, --- qui vel pravâ opinione vel aliquâ similitate superbientes, à regula & communione Ecclesiæ Catholice deviârunt, -- tenenda est nobis Christiana Religio, & ejus Ecclesiæ communicatio, quæ Catholica est, & Catholica nominatur, non solùm à suis, verùm etiam NB. ab omnibus inimicis. Velint enim, nolintve, ipsi quoque*

que

que heretici & schismatum alumni, quando non cum suis, sed cum extraneis loquuntur, Catholicam nihil aliud, quam Catholicam vocant: non enim possunt intelligi, nisi hoc eam nomine discernant, quo ab universo orbe nuncupatur.

*§. 9nus.
Motivum Nonum &
ultimum.*

Quia Doctores A catholici Ecclesiam Romanam gravissimis falsissimisque contumeliis lacerant, ut eam ignoranti populo exosam faciant.

Quemadmodum hi, qui à virtute propria commendari nequeunt, subinde per aliorum vituperia ad aliquem honoris gradum eluctari fatagunt: ita pariter novarum Ecclesiarum primi inceptores Lutherus & Calvinus, cum aliud suæ causæ patrocinium à virtutibus suis & rerum à se traditarum sinceritate non
inve-